

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: ■■■, narozen dne ■■■
bytem ■■■
zastoupen advokátem Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké Policie
sídlem Olšanská 2, 130 51, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, č. j. CPR-6727-3/ČJ-2015-930310-V242

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké Policie ze dne 14. 4. 2015, č. j. CPR-6727-3/ČJ-2015-930310-V242, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 2. 2015, č. j. KRPL-88681/ČJ-2014-180022-SV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 5 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. V žalobě žalobce namítal, že v době zahájení řízení o správním vyhoštění dne 9. 9. 2014 mu svědčilo právo pobytu na území, neboť do doby pravomocného rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 5. 2013, č. j. OAM-671-7/ZR-2013, kterým byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky, byl k pobytu oprávněn. Vzhledem k těmto skutečnostem nebyl povinen nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) paušální částkou ve výši 1 000 Kč, neboť dosud nebyla vyřešena otázka, zda řízení o správním vyhoštění vyvolal žalobce porušením zákonné povinnosti.
3. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že byl ve věci správního vyhoštění dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Z vyjádření Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 10. 2014, č. j. OAM-671/ZR-2013, vyplynulo, že se v době zahájení řízení o správním vyhoštění nacházel žalobce na území České republiky neoprávněně. Dále žalovaný odkázal na pravomocné rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 5. 2013, č. j. OAM-671-7/ZR-2013, kterým se žalobci zrušuje platnost povolení k dlouhodobému pobytu, včetně vyznačené doložky právní moci ze dne 2. 7. 2013. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2014, č. j. 3 Azs 10/2014-43, ohledně otázek pravomocně skončeného řízení ve věci pobytu. V závěru vyjádření žalovaný konstatoval, že žalobce jednal protiprávně, neboť neoprávněně pobýval na území České republiky, a porušil tak svým jednáním právní povinnost podle § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Toto porušení povinnosti bylo důvodem pro zahájení řízení o správním vyhoštění, v jehož důsledku vznikly náklady řízení.
5. Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným soud ověřil tyto, pro danou věc rozhodné, skutečnosti:
6. Soud z úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství Libereckého kraje, ze dne 9. 9. 2014, č. j. KRPL-88681-1/ČJ-2014-180022-SV, zjistil, že dne 9. 9. 2014 došlo k zajištění žalobce. Z cestovního pasu bylo při kontrole zjištěno, že byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností od 4. 10. 2013 do 17. 10. 2013. Dále správní orgán ověřil, že byl žalobci zrušen pobyt na území České republiky rozhodnutím Ministerstva vnitra, které nabylo právní moci dne 2. 7. 2013. Dne 9. 9. 2014 bylo vydáno oznámení o

zahájení řízení ve věci správního vyhoštění, č. j. KRPL-88681-7/ČJ-2014-180022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

7. Krajské ředitelství Policie Libereckého kraje vydalo dne 19. 12. 2014 záznam o usnesení č. j. KRPL-88681/ČJ-2014-180022-SV, kterým se řízení o správním vyhoštění podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavuje. Správní orgán měl za prokázané, že právní předpisy byly porušeny neoprávněným pobytem žalobce na území České republiky, který spočíval v tom, že žalobce po ukončení bakalářské formy studia nepožádal o povolení k pobytu do doby, než nastoupí k navazujícímu magisterskému studijnímu programu. Jelikož bylo zjištěno, že se žalobce magisterskému studiu řádně věnuje, mělo by dle správního orgánu vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce, neboť by mu bylo znemožněno dokončit studium. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebylo možné podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydat. V závěru správní orgán uvedl, že svým neoprávněným pobytem žalobce nenarušil závažným způsobem zájem státu a jeho obyvatel.
8. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 2. 2015 (*pozn. soudu nesprávně na rozhodnutí uveden rok vydání 2014, správně má být 2015*) byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že povinnost nahradit náklady řízení byla žalobci uložena v návaznosti na skutečnost, že byl žalobci ke dni 2. 7. 2013 pravomocně zrušen dlouhodobý pobyt. Porušení právní povinnosti spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky vyvolalo zahájení správního řízení o správním vyhoštění ke dni 9. 9. 2014. Byla tudíž naplněna podmínka § 79 odst. 5 správního řádu, neboť žalobce vyvolal řízení o správním vyhoštění porušením právní povinnosti. Toto porušení právní povinnosti bylo správním orgánem I. stupně definováno jako porušení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Tím byla naplněna právní kvalifikace § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
9. Napadeným rozhodnutím ze dne 14. 4. 2015 žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zcela se s ním ztotožnil.
10. Soud ze správního spisu dále zjistil, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, vydalo rozhodnutí ze dne 30. 5. 2013, č. j. OAM-671-7/ZR-2013, o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tímto rozhodnutím se žalobci stanovila lhůta v trvání 30 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí se stalo pravomocným dne 2. 7. 2013. Z úřední činnosti ve věci vedené pod sp. zn. 59 A 66/2015 je soudu známo, že odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto jako opožděné rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-15525-10/SO-2014. Zdejší soud žalobu podanou žalobcem proti poslední označenému rozhodnutí Ministerstva vnitra rozsudkem ze dne 9. 2. 2016, č. j. 59 A 66/2015-30, zamítl. Opožděnost odvolání byla zdejším soudem pravomocně přezkoumána a potvrzena. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 Azs 41/2016-48, kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 2. 2016, č. j. 59 A 66/2015-30, zamítl.

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 odst. 2 správního řádu.
12. Předmětem soudního přezkumu je posouzení, zda byly dány zákonné podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
13. Podle § 79 odst. 5 správního řádu *[p]ovinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.*
14. Žalobce v žalobě pouze namítal, že v době zahájení správního řízení o vyhoštění mu svědčilo právo pobytu na území vzhledem k tomu, že nebylo pravomocně rozhodnuto o zrušení jeho dlouhodobého pobytu. Tomuto tvrzení soud nepřisvědčil. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 5. 2013, č. j. OAM-671-7/ZR-2013, byl pravomocně zrušen dlouhodobý pobyt žalobce ke dni 2. 7. 2013, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. Podání opožděného odvolání žalobce nemělo vliv na právní moc a vykonatelnost rozhodnutí o zrušení jeho dlouhodobého pobytu, nikoli včasné odvolání nemělo devolutivní účinek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 61/2014-34). Opožděnost podaného odvolání byla vyslovena rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-15525-10/SO-2014, a následně potvrzeno shora označenými rozsudky zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu. Jak vyplynulo i z výpisu z evidence cizinců, dlouhodobý pobyt byl žalobci zrušen ke dni 2. 7. 2013. V době zahájení správního řízení o správním vyhoštění tedy pobýval žalobce na území České republiky bez platného víza, správní řízení podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro porušení povinnosti dle § 103 písm. n) uvedeného zákona bylo se žalobcem zahájeno oprávněně.
15. Zastavení řízení o správním vyhoštění nemá podle názoru soudu vliv na povinnost nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu. Správní řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno oprávněně, důvodem pro zastavení řízení byla krátká doba neoprávněného pobytu žalobce mezi ukončením bakalářského studia a opětovným zápisem k magisterskému studiu na území České republiky, tedy splnění podmínek podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vyslovený závěr ostatně podporuje i Závěr č. 91 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 11. 6. 2010, podle kterého „*Jestliže je řízení, které bylo zahájeno z moci úřední z důvodu porušení právní povinnosti účastníka řízení, zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu, nelze uložit povinnost k úhradě nákladů řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu, pokud důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že nebylo prokázáno porušení právní povinnosti nebo tato povinnost zanikla. Bylo-li řízení zastaveno z jiných důvodů, ačkoliv bylo porušení právní povinnosti prokázáno, lze uložit povinnost k úhradě nákladů řízení podle § 79 odst. 5*

správního řádu samostatným rozhodnutím.“. Podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu byly tedy naplněny, neboť žalobce vyvolal správní řízení o správním vyhoštění porušením právní povinnosti dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců neoprávněným pobytem na území České republiky bez platného víza.

16. Žaloba nebyla shledána důvodnou a soud ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Ve věci soud rozhodoval, aniž v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nařídil ústní jednání, za výslovného souhlasu žalobce a presumovaného souhlasu žalovaného.
18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
19. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 6. února 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu

